

Sygn. akt IV KK 454/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małarski

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **R.R.**

skazanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii i innych

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 7 sierpnia 2018 r.,

kasacji Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II K .../16/P

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę R.R. przekazuje Sądowi
Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II K .../16/P
uznał R.R. winnym tego, że:

1. w dniu 3 kwietnia 2015 r. w K. posiadał wbrew przepisom ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii środki odurzające w postaci amfetaminy o
wadze 0,828 grama netto, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia

29 lipca 2005 r., o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

2. w dniu 3 kwietnia 2015 r. w K. usiłował posiadać sproszkowaną substancję w ilości 3.061 grama netto, która według jego wiedzy miała stanowić mefedron to jest substancję zabronioną ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii co do której miał świadomość, że jej posiadanie jest zabronione, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że posiadana przez niego substancja nie zawierała środków znajdujących się w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest pomimo nieświadomego braku przedmiotu nadającego się do popełnienia czynu zabronionego, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,
3. w dniu 3 kwietnia 2015 r. w K. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki Toyota o nr rej. [...] znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci amfetaminy w stężeniu krwi równej 257 ng/ml, to jest przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy tego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd ten, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., biorąc za podstawę orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności, orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec R.R. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 25 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 100 złotych.

Nadto Sąd orzekł: na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - przepadek na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych dowodów rzeczowych, na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. - świadczenie pieniężne w kwocie 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Osobom Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej oraz na podstawie art. 42 § 2 k.k.

w zw. z art. 4 § 1 k.k. - środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

W oparciu o przepis art. 627 k.p.k. zasądził od R.R. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez którąkolwiek ze stron postępowania i stał się prawomocny z dnia 27 maja 2016 r.(karta 129 akt).

Postanowieniem Sądu Rejonowego

w K. z dnia 14 listopada 2017 r., sygn. akt II Ko .../17/P zarządzono wobec skazanego R.R. wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II K .../16/P (karta 141 akt).

Postanowienie to zostało utrzymane w mocy, postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt V Kzw .../17 (karta 142 akt).

Od w/w wyroku Sądu Rejonowego w K. kasację złożył Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść R.R. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, a mianowicie art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 7 k.p.k., polegające na zaakceptowaniu przez Sąd wadliwego wniosku prokuratora o skazanie R.R. bez przeprowadzenia rozprawy i wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, czego skutkiem było orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności z rażącym naruszeniem art. 86 § 1 k.k., gdyż w wymiarze przekraczającym sumę jednostkowych kar pozbawienia wolności, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu , do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Należy podzielić stanowisko Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, że wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt II K .../16/P, jest wadliwy, gdyż został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa karnego procesowego i materialnego, wskazanych w zarzucie kasacji.

W przedmiotowej sprawie R.R. został uznany winnym i wymierzona została mu kara bez przeprowadzania rozprawy, w trybie konsensualnym. Sąd uwzględnił

złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora, o wydanie wyroku skazującego na posiedzeniu i orzeczenie uzgodnionej z oskarżonym kary (karty 108, 117 - 120 i 125 akt).

Wymiar orzeczonych w tej sprawie przez Sąd kar, środków karnych, przepadku oraz obciążenie kosztami postępowania, odpowiadają treści uzgodnienia poczynionego pomiędzy prokuratorem i oskarżonym.

Jednakże orzekając jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz karę łączną pozbawienia wolności zgodnie z wnioskiem, Sąd zaakceptował wadliwy wniosek prokuratora co do wysokości kary łącznej. W myśl art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu przyjętym przez Sąd *meriti*, karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. W przedmiotowej sprawie granice te wyznaczały zatem kary: 1 roku pozbawienia wolności (tj. najwyższa z kar jednostkowych) oraz 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności (suma wymierzonych kar jednostkowych). Tymczasem Sąd Rejonowy w K. orzekł karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności. Wymierzył zatem karę łączną powyżej sumy kar pozbawienia wolności wymierzonych za poszczególne przestępstwa.

Sąd Najwyższy wielokrotnie już wskazywał, że sąd, do którego oskarżyciel publiczny kieruje wniosek w trybie art. 335 § 1 k.p.k., z uwagi na treść art. 343 § 7 k.p.k., zobowiązany jest do szczegółowej, tak formalnej, jak i merytorycznej, kontroli tego pisma procesowego. W ramach tej kontroli konieczne jest sprawdzenie, czy przedłożone przez prokuratora propozycje pozostają w zgodzie z uprzednimi ustaleniami stron, a także czy nie pozostają w sprzeczności z obowiązującymi przepisami prawa materialnego i procesowego. Niezgodność wniosku z treścią tych norm, a przez to jego wadliwość, skutkuje niemożliwością jego uwzględnienia, co rodzi konieczność postąpienia po myśli art. 343 § 7 k.p.k., chyba że w toku posiedzenia, za zgodą oskarżonego zostanie dokonana stosowna modyfikacja wniosku, konwalidująca nieprawidłowości, która będzie czyniła zadość kryteriom art. 335 § 1 k.p.k. (por. np. w ostatnim okresie wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2017 r., sygn. akt II KK 178/17, z dnia 10 sierpnia 2017 r., sygn. akt III KK 335/17 i z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II KK 124/17).

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy z mocy art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

kc